

Sângele lui Hristos

| 1 Ioan 1.7: Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat.

Doamna M. aparținea unei familii franceze bogate și distinse. Când avea cam douăzeci de ani s-a măritat cu un bărbat tânăr, care era la fel de bogat ca ea și ocupa o poziție înaltă în societate.

Tinerii duceau o viață plăcută și se dedicau tuturor bucuriilor marii lumi. Ei nu aveau alte griji, decât să savureze viața din plin și să nu omită nimic din ce ar putea sluji într-un fel capriciilor lor. Cu toate că erau buni catolici, ei nu aveau niciun fel de cunoștințe reale despre Dumnezeu și despre singurul Său Fiu. Într-adevăr, mergeau regulat la biserică și nu neglijau niciuna dintre sărbătorile ei, dar aceasta o făceau propriu-zis numai pentru a nu pierde prostește bunăvoința preotului.

Nu mult după căsătoria lor au mers într-o seară la teatru, unde au văzut o piesă în care era prezentată baia de sânge din Noaptea Sfântului Bartolomeu. Scena a fost jucată așa de viu și de real, încât tânăra femeie s-a emoționat tare. Respirând greu, în ochi cu teamă, ba chiar cu groază, ea l-a întrebat pe soțul ei ce să însemne toate acestea?

„Este o prezentare de la uciderea hughenotilor.”

„Dar de ce au fost omorâți acești oameni?”

„Din cauza religiei lor eretice.”

„A fost religia lor singurul motiv?”

„Da, ei nu erau criminali în sensul obișnuit, ci chiar eretici.”

Tânărul soț i-a povestit apoi soției sale, cât de bine a putut, istoria acestei îngrozitoare băi de sânge. El n-o considera bună, dar nici n-o condamna. El vorbea despre ea ca despre o problemă foarte naturală. Era chiar un eveniment istoric. Expunerile sale au făcut totuși o asemenea impresie asupra tinerei sale soții, încât ea și-a rugat insistent soțul s-o ducă acasă. Zile întregi n-a putut să uite scenele de groază și ce îi fusese relatat. Ea a căzut într-o adevărată melancolie. Dar cum era posibil, se întreba ea mereu, să masacrezi mii de oameni numai pe motiv că ei erau convinși că Isus Hristos îi poate mântui și fără mijlocirea preoților sau a sacramentelor?

Starea doamnei M. a devenit treptat așa de alarmantă, încât soțul ei a cerut sfatul unui medic și l-a informat și despre cauza chinului sufletesc al soției sale. Chiar și ea i-a istorisit medicului cum povestea acestor oameni sărmani, măcelăriți din cauza credinței lor, nu-i dădea pace, și l-a încolțit cu întrebări religioase, întrebări la care el n-a știut să răspundă. În sfârșit, medicul a terminat discuția și s-a retras cu domnul M. ca să se sfătuiască cu el despre cum ar putea fi ajutată soția sa.

„Aici avem de-a face cu un caz serios de manie religioasă”, a explicat el. „Și trebuie imediat să întreprindem ceva împotriva ei, altfel soția dumneavoastră cade într-o melancolie incurabilă sau devine alienată pentru multă vreme. Trebuie să purtați de grijă pentru distracție permanentă. Mergeți cu ea la concerte, baluri și piese de teatru ușoare, indiferent ce, numai să slujească la a o elibera de îngrozitoarele vedenii.”

Tânărul soț a urmat acest sfat. El și-a dus soția de la o distracție la alta. Ei s-au scufundat de-a dreptul într-o beție de amuzamente și distracții, cum mai înainte niciodată n-ar fi luat parte la

ele. Pe jumătate vrând, pe jumătate împotriva voinței ei, doamna M. permitea să se întâmple totul cu ea. Concert, bal, teatru, varieteu, toate se succedau într-o horă nebună.

Într-o seară, cuplul fusese invitat la un bal mare. Tocmai intraseră în casa superbă și pășeau printr-un coridor iluminat strălucitor spre marea sală de bal, unde erau adunați toți musafirii invitați, când deodată a apărut în fața lor un bărbat ca o arătare din altă lume, care era îmbrăcat complet în negru și arăta ca un preot catolic.

Acest bărbat venea direct spre doamna, s-a oprit în fața ei și a spus, fără să i se prezinte și fără nicio introducere:

„Stimată doamnă, știți că sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curăță de orice păcat?”

„Ce vreți să spuneți, domnule?”, a răspuns doamna M. la această întrebare neașteptată și a început total neînțeleasă de ea, „vă rog, vreți să vă reluați cuvintele?”

„Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curățește de orice păcat”, a repetat necunoscutul, de data aceasta pe un ton de profundă convingere și a dispărut apoi la fel de subit cum venise.

Doamna M. a fost o clipă mută de uimire. Apoi i-a spus soțului ei:

„Ai auzit? Acesta este lucrul cel mai ciudat care mi s-a întâmplat. De unde pot proveni aceste cuvinte și ce înseamnă ele?”

„Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curățește de orice păcat”, a murmurat ea pentru sine, pășind mai departe. Și atunci s-a petrecut ceva remarcabil. Fără să-și poată da seama de ce, dintr-odată a dispărut presiunea care apăsase chinuitor asupra ei de atâta timp și o pace dulce, profundă a intrat în inima ei și s-a reflectat pe fața ei.

Au intrat în marea sală festivă. Doamna M. s-a dus spre primul dintre musafirii prezenți care i-a ieșit în cale și i-a spus:

„Tocmai am auzit ceva așa de extraordinar ca niciodată în viața mea și vreau să știu dacă ceva asemănător a ajuns vreodată la urechile dumneavoastră? Ascultați numai: «Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curățește de orice păcat!»”

Bineînțeles că cel întrebat nu știa ce să răspundă la aceste cuvinte. Și încă ce mare a fost uluirea întregii societăți adunate, când doamna M. a mers de la unul la altul, i-a spus fiecăruia același lucru, și-a exprimat față de fiecare uimirea asupra acestor cuvinte și întreba mereu, dacă poate cineva să dea o explicație la acestea! N-a durat mult și un murmur și un șoptit treceau de la o ureche la alta: „Doamna M. și-a pierdut mințile.”

Dar doamna M. nu-și pierduse mințile. Ea era, pur și simplu, *umplută de bucuria pe care o poate da pacea cu Dumnezeu prin Domnul nostru, Isus Hristos* (compară cu Romani 5.1).

Domnul M. era într-o încurcătură penibilă. Ca om de lume, el se simțea îngrozitor să observe privirile batjocoritoare sau chiar compătimitoare aruncate în urma soției sale. El s-a scuzat cu câteva cuvinte politicoase față de gazdă și apoi și-a condus soția cât mai repede posibil afară din sală.

Fericirea pe care doamna M. o găsisse în versetul apostolului Ioan, cu siguranță bine cunoscut cititorilor acestor rânduri, nu s-a abătut de la ea nici în zilele următoare. De multe ori rostea încet, pentru sine, prețioasele cuvinte. Melancolia ei, presupusa ei manie religioasă, dispăruseră complet. Fiecăruia din casă, atât servitorilor, cât și tuturor vizitatorilor, ea le povestea despre „sângele prețios care curățește de orice păcat”. Dar fericirea ei urma să fie în curând întemeiată

și mai solid. Ea a aflat într-un fel unde erau scrise aceste cuvinte. Pentru prima dată în viața ei i-a căzut Sfânta Scriptură în mâini. Ea a devorat de-a dreptul Noul Testament și a aflat astfel tot fericitul adevăr. Tot ce îi dăduse Duhul lui Dumnezeu să recunoască, acum era confirmat prin Scriptură. Inima ei striga de bucurie pentru comoara harului pe care a găsit-o în Cuvântul scris și bucuria ei a devenit deplină.

Când soțul ei a observat că starea soției sale rămâne mereu aceeași, dar că fericirea ei pare să nu mai vină decât din interior, l-a chemat, neliniștit din nou, pe medicul căruia îi ceruse deja odată sfatul, iar acesta a avut din nou o conversație cu presupusa bolnavă. Când i-a povestit ea despre Evanghelia lui Isus Hristos și despre pacea și bucuria pe care o găsisese prin credința în Domnul și Mântuitorul ei, s-a arătat încă o dată adevărul cuvântului apostolului: „Dar omul natural nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, deoarece sunt nebunie pentru el; și nu le poate cunoaște, pentru că ele se judecă spiritual” (1 Corinteni 2.14). Medicul n-a putut decât să clatine din cap pentru ceea ce auzea și i-a prezentat soțului îngrijorat următorul diagnostic:

„Manie religioasă - un caz foarte serios - care izbucnește acum într-o cu totul altă formă. Întâi melancolie, acum extaz. Mă tem că problema a luat un caracter extrem de criză. Supravegheați-vă soția cu grijă și faceți totul ca s-o distrați.”

Nu știu dacă doamnei M. i-a ajuns la urechi această opinie medicală. În orice caz, ea n-a putut să-i tulbure într-un fel bucuria în Domnul. Bucuria a rămas și a devenit izvorul unei vieți cu totul noi pentru ea și pentru mediul ei înconjurător. Cuvântul lui Dumnezeu a devenit hrana ei zilnică și ea a devenit o ucenică zeloasă a Domnului Isus. Nu obosea să-l roage pe soțul ei, ca să-L accepte și el pe Domnul Isus ca Mântuitor al său. Cu timpul a găsit câțiva creștini care, la fel ca ea, Îl iubeau pe Domnul. Cu ei putea să discute despre subiectul inimii lor, despre Cel care murise din cauza păcatelor lor și înviase pentru îndreptățirea lor.

O vreme după toate aceste evenimente, într-o zi, un număr de artiști și scriitori, care trăiau în Paris, erau oaspeți la el. La masă a venit vorba despre religie. Au batjocorit-o și au declarat-o ca superstiție ridicolă. În cele din urmă a devenit și Numele Isus Hristos, ca și Sfânta Scriptură, obiectul batjocurii și al remarcilor defăimătoare din partea musafirilor. O vreme, gazda a ascultat, tăcând, această conversație. Deodată s-a sculat și a spus:

„Domnii mei, nu pot să permit ca Numele și religia lui Isus Hristos să fie făcute ridicole la masa mea. Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul nostru. Sângele Său ne curăță de orice păcat.”

Efectul acestor cuvinte este mai ușor de imaginat decât de descris. Până atunci, doamna M. nu auzise nicio afirmație din gura soțului ei, care o îndreptăța să spere că și el L-a acceptat pe Isus ca Mântuitor al său. În seara aceasta își dădea seama, spre profunda ei bucurie, că Dumnezeu îi binecuvântase mărturia. Mărturia curajoasă pentru Isus și lucrarea Sa a devenit pentru domnul M. începutul unei vieți roditoare și binecuvântate. De atunci, soții s-au pus uniți în slujba Domnului lor, care îi adusese din întuneric la lumina Sa minunată.

De curând, doamna M. a plecat acasă, la Domnul ei, după ce a mai trăit încă șaiszeci de ani de la convertirea ei. În viața ei lungă nu obosise să-și poarte mărturia bucuroasă pretutindeni acolo unde Dumnezeu îi dăruia o ocazie pentru aceasta.

În încheiere, să remarcăm în privința mesagerului pe care Dumnezeu îl folosisese la timpul Său, pentru a aduce un suflet smerit în contact cu prețiosul Nume al Fiului Său, că acest bărbat era într-adevăr preot, care voise să-l viziteze în acea seară pe stăpânul casei. Având în vedere atâția musafiri, tocmai voia să plece din casă, când a fost mânat irezistibil să spună, afară, pe culoar,

primului om pe care l-a întâlnit, cunoscutul cuvânt: „Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curățește de orice păcat”.

Nu este și această întâmplare o dovadă pentru faptul că Duhul Sfânt, care odinioară l-a trimis pe Filip în pustie, din mijlocul unei mari sfere de influențe, ca să-L propovăduiască acolo pe Isus Hristos unui călător singuratic (Faptele apostolilor 8.26-40), mai face și astăzi lucrări asemănătoare? Da, Dumnezeu lucrează neîntrerupt în îndurarea Sa, atâta timp cât durează ziua îndelungii Sale răbdări. Duhul Sfânt nu obosește să-i convingă pe oameni de *păcat, de dreptate și de judecată* (Ioan 16.8) și El folosește, dacă este nevoie, mijloace extraordinare ca să conducă sufletele la Isus.

Dragă cititorule, ce înseamnă *pentru tine* sângele lui Isus? Care este situația cu păcatele *tale*? Citim: „Fără vărsare de sânge nu este iertare” (Evrei 9.22) și „Sângele ... face ispășire pentru suflet” (Leviticul 17.11). Dacă încă nu ești mântuit, atunci crede astăzi! Crede astăzi în acest sânge prețios, care curăță de orice păcat! Adevărata odihnă o găsești numai și numai în Domnul Isus Hristos, Mielul fără cusur și fără pată, care „a suferit o singură dată pentru păcate, Cel drept pentru cei nedrepti, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1 Petru 3.18). Nu te baza pe faptul că ești botezat, nu te sprijini pe sacrameinte sau pe biserică, nici pe vreo lucrare de-a oamenilor! Primește-L pe Isus! El Însuși a spus: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă” și „Pe cel care vine la Mine, nicidecum nu-l voi scoate afară” (Matei 11.28; Ioan 6.37). Și de la apostolii Săi auzim cuvintele: „*Crede* în Domnul Isus și vei fi mântuit” și „În nimeni altul nu este mântuire, pentru că nu este sub cer nici un alt Nume dat între oameni în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele apostolilor 16.31; 4.12.).

Din „Le Salut de Dieu”.

Titlul original: „Das Blut Christi”
din *Samenkörner (Neue Folge 28) 1934*, pag. 113-122.